

● ברמת-גן

ביום רביעי הקרוב, 17 ביולי, בשעה 8.30 בערב, באולם קפה "עצמאות", בגן המלך דויד (מאחרי קולנוע "אורדע") ירצה

שלום כהן

על הנושא:

האם יכריחו הרוסים והאמריקאים את צה"ל לסגת?

חברי התנועה והקהל הרחב מוזמנים.

במדינה

העם

מיפגן ושאלות

אזרחי ישראל שוב ישרו השבוע את עיניהם למרומים. ביום חיל-האוויר הישראלי שיערך ה שבוע, שוב יפגין צה"ל את עוצמתו ה- אחרית.

בדרום הארץ ייערך טקס מרשים ומיפגן אווירי מלהיב. מאות מטוסי-קרב והפצצה יחלפו ביעף מעל רבבות צופים מריעים. שנה וחודש לאחר תום מלחמת-ששת-ה ימים עדיין מהווה הכוח האווירי של צה"ל, שקבע את גורל-המלחמה בשעותיה הראשונות, את אחד המבטחים החזקים ביותר של ארצנו הארץ.

אלא שהפעם יעמדו בעיניהם של הצופים במרומים כמה סימני-שאלה:

● היכן הם המיראז'ים הצרפתיים החד- שים, שנשיא צרפת מעקב את משלוחם? ● מדוע נעדרים מהמיפגן האווירי מטוסי-הפאנטום האימיתניים, ישראל עושה מאמצים כה נואשים לקבלם מממשלת ארצות-הברית?

אך השאלה הנוקבת ביותר לא תהיה בעיניהם אלא בלבבות: האם יהיה צורך להפעיל את העוצמה האחרית הזו שוב, בסיבוב נוסף של מלחמה עם מדינות-ערב? במצב המדיני בו ניצבה ישראל, השבוע, כשאוייביה יומים ומתכננים מיתקפות מדיניות והנהגה עומדת מולן חסרת-אונים, נראתה התשובה לשאלה זו סתומה יותר מאשר בכל אחד מחודשי השנה שחלפה מאז מיפגן חיל-האוויר — מיפגן הניצחון שנערך לפני שנה.

מפלגות

מדוע

התפטרה?

"כאשר קיבלתי על עצמי את התפקיד, כתבה גולדה מאיר ללוי אשכול, "עשיתי זאת לתקופה מוגבלת". מאז חלפו שנתיים וחצי, ועתה ביקשה המזכירה הכללית של מע"י להשתחרר מתפקידה.

בגיל זה (70) אפשר להבין רצונו של אדם, המבקש לפרוש מתפקיד קשה ומורט- עצבים. אולם בישראל אין נוהגים כך. על כן היה צורך לחפש את המניע החבוי של גולדה.

בגלל הצבעה חשאית. היא לא ניסתה להסתירו. הוא נוצר לפני שבועיים, כאשר התכנס מרכז מע"י לשיבתו המועשית הראשונה מאז האיחוד המשולש. בישיבה זו נתנו הצירים סטירת-לחי לגולדה מאיר ולמנגנון שלה. הצבעה אחת סתם הרגיזה אותה; זו שקבעה, בניגוד לדעתה של גולדה, כי מע"י תתמוך בבחירה אישית של ראשי הערים.

ההחלטה השנייה איימה להשמיט מידי המזכירה הכללית את רסן-השלטון. היתה זו החלטה, יוזמה בידי אנשי רפ"י לשעבר, כי להבא ייערכו הצבעות חשאיות כל אימת ש-30% מהמצביעים ידרשו זאת. אל רפ"י חברו כל מי שהיה לו חשבון עם המנגנון, וגולדה הגיעה למסקנה כי אותה קואליציה תכריע בכל הצבעה חשאית, באין פחד התנקמות ממנגנון.

להלכה, זהו עיקרון דמוקרטי מקודש. אבל מפא"י לא נוהלה מעולם כגוף דמוק- ראטי, ולגולדה לא היה כל חשק להתחיל בנוהג זה דווקא תחת כהונתה שלה.

אוניברסיטות

אריאן מסרב,

אריאן מכריז

המאבק הקטן והראשון של הסטודנטים הישראליים בנוסח מהפכת-הסטודנטים הער- למית נסתיים השבוע — בנצחון חלקי. אך תוך כדי נצחון התעוררה בעייה המורה שבעתיים.

במרכזו עמד ד"ר מיכאל לוי, מדען דרום- אמריקאי שהצטיין בסורבון הפאריסאי. לפני חודש הודיעה לו האוניברסיטה במפתיע, כי הוא מופטר (העונם הזה 1967).

פיטורים אלה עוררו מייד זעם כללי בציי- בור הסטודנטים. כי מיכאל לוי אינו רק (המשך בעמוד 21)

מעודדים אותם לעזוב

כמה מהם היגרו?

האם זה הכתרון?

פשר להוש' בזאת ברגע שעוברים את המחסום ונכנסים לרצועת-עזה. מי שמכיר את הרצועה ממספר ביקורים קוד- מים, שם לב לכך מייד: יש פחות בני-אדם.

הכביש הראשי אינו הומה כמו סיר העולה על גדותיו. ילדים אינם מתרוצצים במאו- תיהם בין הגלגלים.

רחובות העיר עזה נראים כאילו נפלה עליהם תרדמת-צהריים, אפילו בשעות של פעילות-שיא. וכשנכנסים לסימטות מחנה- הפליטים הגדול, על שפת-הים, שוב לא נת- קלים באשכולות צפופים של אנושות. עוד רואים קבוצות של צעירים או של זקנים היושבים בבטלה מחוללת בצל, או בפתח חנות עלובה. אבל מספר הקבוצות קטן ב- הרבה, ומספר היושבים בכל קבוצה הצ- טמק.

ככל שמדרימים, בולט השינוי. הכביש ל- האן-יונס ולרפיח דומה עתה לכל קטע של

סוכנות הגירה

במרחק צע- דים אחדים מבניין המושל פתח עוני אבו-שעבאן מי- רד המציע בערבית להסדיר רשיונות-ניסעה, ובעברית עתית "מוכנים להגיש ולציאת רישות הניסעה". אומר שלט בחזית המישרד.

כביש ואדויערה: השוליים כימעט פנויים מבני-אדם. וכאשר ניכנסים למחנות-הפלי- טים הענקיים של רפיח, נידמה שעוברים בעיר-רפאים.

רושם ראשון זה אינו מטעה. אוכלוסיית- הרצועה פחתה בשנה האחרונה. השאלה היא רק: כמה?

★★★

אומדן מקומי: 100 אלף

מאה אלף עזבו! המלצר בקפה "מ" המרכזי של מחנה-הפליטים בעזה אי- נו סטטיסטיקאי מוסמך. אין לו גם גישה אל הדו"חות הרשמיים של תנועת האוכלו- סיה. אבל הוא משוכנע: "מאה אלף!"

המיספר בחודאי קשור במציאות כלשהי, המשתנה מדי פעם. כי לפני חודשיים, כי אשר הצגתי אותה שאלה בפני מלצר זה, השיב: "אולי שבועים-שמונים אלף."

הוא גם לא היה הערבי היחיד ברצועה שנקב באומדן זה, או קרוב מאוד אליו. ממשלת-ירדן, לעומת זאת, הודיעה בשבוע שעבר, כי בשטחה יושבים 35 אלף פליטים מן הרצועה. באונו מידה אפשר לסמוך על מיספר זה? וכמה פליטים מן הרצועה עברו דרך ירדן — הלאה, אל הארצות הערביות האחרות? זאת לא פירסמו הירדנים.

מה אומרים המיספרים הישראליים? כל תושבי-הרצועה, היוצא ממנה או חוזר אליה באופן חוקי — נרשם. אומנם אין זה

טעימים ומרעננים תוצרת חברת נצרת לממתקים בע"מ